

[Klim Behnke]

Hvad angår hr. Svend Heiselbergs sidste argument, ved hr. Svend Heiselberg godt, at det var finansministeren, der frabad sig Fremskridtspartiets fortsatte deltagelse i finanslovforhandlingerne, og dermed er det regeringen, der har valgt side.

Og så til allersidst – det er ikke et argument fra hr. Svend Heiselbergs side, men blot til orientering: Fremskridtspartiet har aldrig været og ønsker aldrig at blive opfattet som et borgerligt parti. Fremskridtspartiet er et ikkesocialistisk parti; der er en meget stor forskel, og det vil hr. Svend Heiselberg vide.

Jes Lunde (SF):

Lad mig først sige om de ændringsforslag, som regeringen har leveret til debatten i dag, at vi synes, de fleste af de ændringer, der er sket i løbet af finanslovforhandlingerne, går i den rigtige retning. Det skyldes, at der er et flertal her i Folketinget, som er begyndt at blive godt utilfreds med den borgerlige politik, som er begyndt at markere et opgør med den måde at lave politik på her i Folketinget.

Det viste sig allerede forud for de egentlige finanslovforhandlinger ved, at et flertal her i Folketinget bestående af Socialdemokratiet, SF, CD og Det Radikale Venstre markerede, at det nu skulle være slut med dybe sociale nedskæringer. Dem ønsker regeringen stadig væk – det ved vi. Regeringen ønskede en besparelse på 3,3 mia. kr. på ydelserne til de dårligst stillede i vores samfund, så vi ved, hvor vi har regeringen i den sag. Men nu er der altså et flertal i Folketinget, som siger stop for det. Det synes vi er et fremskridt.

Det har regeringen valgt bare at finde sig i, og det er jo også den generelle linje, vi ser fra regeringen hele tiden. Den har egentlig ikke nogen principper, når det kommer dertil. Det er vigtigst at blive siddende, så den har bøjet sig og føjet de andre partier også på dette område.

Tilsvarende var der et flertal i løbet af sommerferien, S, SF og Det Radikale Venstre, som markerede, at nu skulle arbejdsløshedsbekæmpelsen sættes i højsædet, nu skulle der gøres en større indsats imod arbejdsløsheden. Det har da også betydet, at fra det finanslovsforslag, regeringen fremsatte, og som var en stramning, der betød øget arbejdsløshed for omkring 10.000, er man nu nået på den anden side af

balancepunktet, sådan at man kan regne med, at der er en effekt af dette finanslovsforslag, der nedbringer arbejdsløsheden med 10.000–20.000. Det er desværre bare alt for lidt.

Den valutauro, der er rundt omkring os i verden, opvejer en stor del af de positive ting, der er på finansloven, og derfor bliver den samlede effekt, at arbejdsløsheden bliver stort set uændret.

Vi har regeringens seneste budgetoversigt fra 1992 som vidne på det. Heri skriver man, at arbejdsløsheden i 1993 nu skønnes til 305.000. Før man lavede forliget, var det 310.000, man skønnede. Så lille en ændring er jo ingenting; det er så lidt, at det let kan drukne i de konjunkturbevægelser, der er i en urolig verden.

SF vil selvfølgelig støtte de ændringsforslag, der har en beskæftigelsesfremmende virkning, og der er mange af dem, vi kan genkende fra dengang, vi sad med i finanslovforhandlingerne.

Hr. Stavad sagde, at SF blev smidt ud på et tidligt tidspunkt. Det ved jeg nu ikke – det var to dage, før forliget blev indgået – men denne gang blev vi smidt ud tidligere end sidste år, så det kan hr. Stavad da have ret i.

Det beklager vi selvfølgelig, fordi vi ser det som et udtryk for, at regeringen manglede vilje til at lytte til det parti, der allerførst stillede en række forslag til, hvordan vi kunne gøre en større indsats imod arbejdsløsheden. Men det var åbenbart nok til at diskvalificere os. Når det er en borgerlig regering, der sidder for bordenden, ryger man ud, hvis man stiller for mange forslag til, hvordan der kan gøres noget ved arbejdsløsheden. Det må vi så leve med.

Vi vil selvfølgelig stemme for, når der sker en fremrykning af offentlige investeringer, især inden for den kollektive trafik, når kommunerne får en øget låneadgang, så de kan komme i gang med at renovere kloakker og med andre vigtige opgaver, når man afsætter midler til energibesparelser, osv.

Blandt de investeringsforslag, regeringen har, er der for en umiddelbar betragning kun nogle få, som vi ikke kan støtte. Og det er dem, der går ud på at asfaltere større dele af Jylland, for at køretøjerne kan komme hurtigere frem. Vi synes, det er en forkert politik at lægge så megen vægt på flere motorveje, som regeringen og altså nu flertallet gør.